

På denne baggrund aftalte regeringen og landsstyret den 31. januar 1997, at staten i stedet for at anvende de 47 mio. kr. til Dundas-løsningen inden for baseområdet anvendte det samme beløb som et statsligt bidrag til landsstyrets anlæggelse af en landingsbane i Qaanaaq. Parterne var med denne aftale enige om, at der mellem regeringen og landsstyret hermed var fundet en tilfredsstillende løsning på alle udestående spørgsmål i Thulesagen.

I brev af 16. februar 1997 tilsluttede landsstyreformanden sig denne aftale efter møder med Qaanaaq kommune og Landstingets udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvalg.

Den ændrede anvendelse af de på finansloven afsatte 47 mio. kr. blev forelagt Folketinget i form af et aktstykke, som Folketingets Finansudvalg godkendte den 13. december 1997.

Som led i forhandlingerne om statens bloktilskud til Grønlands Hjemmestyre efter 2001 indgik i det samlede forhandlingsresultat et yderligere bidrag til landsstyret til landingsbanen i Qaanaaq på 11. mio. kr. i 2002, jf. Lov (nr. 220) om tilskud til Grønlands hjemmestyre. Der var enighed om, at statens tilskud til landingsbanen i Qaanaaq derved var endeligt.

***

Om ansvaret for, at der i dag er en lufthavn til betjening af fastvingede fly i Qaanaaq, skal afslutningsvis bemærkes:

Indretningen af det grønlandske trafiksystem, herunder anlæggelsen og driften af lufthavne i Grønland, er et grønlandsk hjemmestyreanliggende. Spørgsmålet om prioritering af ressourcer og ydelse af tilskud til det trafikale område, herunder eventuelle offentlige tilskud til at nedbringe priserne i trafikbeflyvningen i Grønland er således et anliggende, der hører under de grønlandske myndigheder.

Det var således hjemmestyrets ønske og valg, at en lufthavn skulle etableres i Qaanaaq, og at trafikbetjeningen af borgerne i Qaanaaq skulle ske på denne måde, jfr. fællesudtalelser fra landsstyret m.fl. den 3. august 1995 og 19. februar 1996 samt på møder mellem statsministeren og landsstyreformanden i 1996 og 1997.

Regeringen har stået ved sit politiske løfte om at medvirke til at lette trafikbetjeningen af kommunen, og dermed er der mellem regeringen og landsstyret, jfr. aftalen af 31. januar 1997, fundet en tilfredsstillende løsning på alle udestående spørgsmål i Thulesagen.

Aftalerne mellem regeringen og landsstyret af henholdsvis 27. september 1995, 6. marts 1996 og 31. januar 1997 vedlægges. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 3993

Til skatteministeren (14/9 01) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af statsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 3695 redegøre for resultatet af forhandlingerne med EU-kommis-særen for beskatning og toldunion, Fritz Bolkenstein vedrørende de verserende toldsager, og endvidere redegøre for hvorledes Kommissionen og den danske stat vil rådgive danske virksomheder til at handle i god tro fremover, således man ved tilfælde af svig i tredje lande ikke mødes med toldkrav?«

Svar (25/9 01)

Skatteministeren (Frode Sørensen):

Kommisær Fritz Bolkestein og jeg havde på mødet den 11. september 2001 en god og åben drøftelse af de verserende toldsager. Det drejer sig om de såkaldte Bangladesh-sager og om Chrisfish-sagen.

Bolkestein oplyste overfor mig, at Kommissionen fornylig har ændret politik i forbindelse med Bangladesh-sagerne, og at alle medlemslande kan forvente at få Kommissionens bemyndigelse til at tilbagebetale de allerede indbetalte toldbeløb. Jeg gav udtryk for, at det forhåbentlig kun vil være en formalitet for Danmark at få en sådan bemyndigelse, således at der kan foretages en hurtig afslutning af de danske Bangladesh-sager. Samtidig orienterede jeg Bolkestein om Chrisfish-sagen, idet jeg understregede, at jeg tillægger det stor vægt, at Kommissionen – i lyset af Bangladesh-sagerne – også revurderer Chrisfish-sagen. Bolkestein tilkendegav, at man vil give sagen prioritet, og at Kommissionen vil se positivt på sagen inden for lovgivningens rammer.

Jeg kan oplyse, at bestemmelserne om god tro findes i artikel 220, stk. 2, litra b) i Rådets forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks. Efter et dansk forarbejde blev bestemmelsen ændret i 2000 ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2700/2000, der trådte i